

opusdei.org

# **A Prelátus 2013. augusztusi levele**

A Prelátus hálát ad Istennek a II. János Pál és Mons. Álvaro del Portillo közbenjárásának tulajdonított csodák jóváhagyásáért, és arra kéri a híveket, hogy imádkozzanak a Rio de Janeiro-i ifjúsági világtalálkozó gyümölcsieért. Ezt követően a Hiszekegy azon cikkelyéről ír, amelynek témája az Egyház szentsége.

2013.08.09.

Kedves gyermekeim! Jézus  
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Augusztus hónap említésére  
gondolkodás nélkül égi Édesanyánk  
jut eszünkbe, hiszen Ő az Egyház  
példaképe. E hetekben forduljunk  
különös erővel a Szűzanyához, hogy  
közbenjárjon a Szentháromságnál  
azért, hogy tiszta életet éljünk, hogy  
megkönnyítse a kapcsolatunkat az  
Igazsággal mindenben és mindenért,  
hogy segítsen – ismétlem – tiszta  
lelkű nőknek és férfiaknak lennünk,  
hűségesebbnek Istenhez: így még  
inkább Egyház, még inkább Opus Dei  
leszünk.

Az Ifjúsági Világtalálkozó  
lezárultával brazil földről írok  
Nektek. Lelkileg igen intenzív napok  
állnak mögöttünk, melyeket a  
Szentatyához nagyon közel, a Rió de  
Janeiróba eljött püspökökkel,  
papokkal és hívek millióival együtt  
éltünk át. Az imádságotokra és

munkátokra támaszkodva kértem az Urat, hogy bőséges lelki és emberi gyümölcsök fakadjanak bennünk és ismerőseinkben: azt kértem, hogy az isteni mag, amelyet a Szentlélek oly sok szívben elvetett, beérjen és az Egyház és az egész világ javát szolgálja.

A múlt hónap bővelkedett isteni ajándékokban. Az első ajándék a *Lumen fidei* kezdetű enciklika megjelenése volt, amellyel Ferenc pápa befejezte a XVI. Benedek által elkezdett trilógiát az isteni erényekről. Arra buzdítalak benneteket, hogy elmélkedjetek róla nyugodtan, hogy értelmünk elteljen fényvel és az akaratunk ihlettel, és így nagyobb buzgalommal mozdítsuk elő az új evangelizációt.

Az enciklika megjelenésének napján, augusztus 5-én került bejelentésre, hogy jóváhagyták a don Álvaro közbenjárásának tulajdonított

csodát, amelynek következtében immár egyenes út vezet a boldoggá avatásához, valamint jóváhagyták a II. János Pál szentté avatásához szükséges csodát is. Nagy örömmel töltött el, hogy a Pápa e két bejelentésére ugyanazon a napon került sor, ami mintegy kifejezi azt a lelki összhangot, amely e nagy Pápa és szeretett elődöm kapcsolatát jellemezte.

Az enciklikában a Pápa arra emlékeztet, hogy a Jézus Krisztusba és az Ő kinyilatkoztatásába vetett hit épen maradt ránk az apostoli kor óta. **Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy e századok múltán is az „igazi Krisztusban” hiszünk?**<sup>[1]</sup> A válasz erre a kérdésre, amelyet sok kortársunk megfogalmaz, összefoglalható egy mondatban: az Egyháznak köszönhetően. **Mint minden család, az Egyház is továbbadja gyermekeinek**

**mindazt, amit emlékezetében őriz. Hogy lehet ezt úgy megtenni, hogy ne vesszen el belőle semmi, sőt úgy, hogy az Egyház egyre mélyebben ismerje és élje meg az örökségként kapott hitet? Az apostoli hagyomány révén, amelyet az Egyház a Szentlélek segítségével őriz meg.[2]**

Az Egyház minden időben továbbadja a hitet gyermekeinek, és ezt főként a hitvallások és a Tanítóhivatal egyéb, a hit tartalmát magyarázó dokumentumai segítségével teszi. Ezért e hónapok során a *Katolikus Egyház Katekizmusa* vagy annak *Kompendiuma* segítségével igyekszünk jobban elmélyülni a Hiszekegyben, egyben azzal az örömmel is, hogy a hitünk az egyházi év során a szentek életében is tündököl. A don Álvaro közbenjárásának tulajdonított csoda arra ösztönöz, hogy ültessük át a

gyakorlatba az Opus Dei szellemiségét, amely *régi, mint az Evangélium, ugyanakkor új, akárcsak az Evangélium:*<sup>[3]</sup> az életszentségre törekedni a mindennapi életben – ezt az üzenetet bízta Isten Szent Josemariára, hogy azt mélyen elültesse a saját és sok más ember lelkében. Amint napvilágot látott a hír, arra buzdítottalak Benneteket, hogy tegyük jobban magunkévá don Álvaro szenthez méltó válaszát: hűségét Istenhez, az Egyházhoz és a Pápához, teljes azonosulását a Műszellemiségével, amelyet Szent Josemariától sajátított el és amelyet teljes épségében adott tovább.

Most pedig folytatom az Egyház lényegi jellemzőiről való elmélkedésünket, amelynek témája e hónapban az Egyház szentsége. Annak érdekében, hogy segítsen örömmel szemlélnünk és megélnünk az Egyház e vonását, XVI. Benedek

rámutatott, hogy az idei év során „döntő lesz felidézniük hitünk történelmét, melyben megmutatkoznak az életszentség és a bűn közötti szakadék kifürkészhetetlen mélységei”.<sup>[4]</sup> Az Egyház szentségéről – amely megnyilvánul tanításában, intézményeiben, valamint a történelem során számtalan gyermekének életében – való elmélkedés arra indít, hogy hálát adjunk a háromszor szent Istennek, aki minden szentség forrása, és egyben arra, hogy ráébredjünk, mi is részesei vagyunk a Szentháromság irántunk való szeretete megnyilvánulásának. Hogyan fordulunk az egyes isteni Személyekhez? Szükségét érezzük annak, hogy külön-külön szeressük őket?

A II. Vatikáni Zsinat kiemeli az Egyház három jellemzőjét, melyek a legjobban kifejezik annak

természetét: az Egyház Isten népe, Krisztus titokzatos Teste, a Szentlélek temploma. Ezek mindegyikéről részletesen ír a *Katolikus Egyház Katekizmusa*.<sup>[5]</sup> Mindegyikben visszatükröződik a szentség, amely – a többi jellemzőhöz hasonlóan – megkülönbözteti az Egyházat bármilyen más emberi csoportosulástól.

*Az Isten népe* kifejezés az Ószövetségre nyúlik vissza. Jahve kiválasztotta Izraelt mint a saját népét, mint előképét Isten azon népének, amelyet Krisztus alapít majd meg keresztáldozata révén. *Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.*<sup>[6]</sup> ***Gens sancta, szent nemzet, amely nyomorult emberekből áll: ez a látszólagos ellentmondás***



*határozza meg az Egyház misztériumának egyik oldalát. Az Egyház, amely isteni, egyben emberi is, hiszen emberekből áll és az emberek nem mentesek a hibáktól: omnes hómines terra et cinis(Sir17,31), az ember csak por és hamu.[7]*

Mindennek bűnbánatra, szeretetből fakadó fájdalomra, engesztelésre kell indítania minket, de semmiképpen nem csüggedésre vagy borúlátásra. Ne felejtsük el, hogy Jézus az Egyházat a szántóföldhöz hasonlította, ahol együtt nő a búza és a konkoly, vagy egy másik alkalommal egy halászhálóhoz, amely jó és rossz halat egyaránt kifog, és csak az idők végezetén kerül sor a két csoport végleges szétválasztására.[8] Ugyanakkor már most, itt a földön a jó erősebb, mint a gonosz, a kegyelem erősebb, mint a bűn, noha működése olykor kevésbé látványos. **A hívők sokaságának**

**személyes életszentsége –  
korábban és most is – nem  
látványos. Gyakran nem ismerjük  
fel a hétköznapi, ugyanakkor szent  
embereket, akik közöttünk  
dolgoznak és élnek. Világias  
tekintettel nézve jobban kitűnik a  
bűn és a hűség hiánya: ezek  
jobban felhívják magukra a  
figyelmet.[9] Az Úr azt akarja, hogy  
mi, leányai és fiai az Opus Deiben –  
sok más keresztény hívővel együtt –  
emlékeztessünk mindenkit arra,  
hogy ők is megkapták **ezt a hivatást  
az életszentségre, és igyekezniük  
kell megfelelni a kegyelemnek és  
szentnek lenni.**[10]**

Az Egyház *Krisztus titokzatos Teste*.  
„Jézus Krisztus a szentségek  
közvetítésével, amelyekből az ő  
teljessége árad, alakítja Egyházát. E  
szentségek által lesznek Krisztus  
Titokzatos Testének tagjai az Ő  
halálának és feltámadásának  
részeséivé a Szentlélek

közreműködésével, aki az Egyház életének és tevékenységének képességét adja.”[11]

„Az Egyház szent, még ha bűnösök is tartoznak hozzá. Azért szent, mert élete a kegyelem élete. E kegyelem erejéből szentelődnek meg tagjai, ha táplálkoznak vele. Ha elutasítják maguktól e forrást, bűnökbe és gyarlóságokba esnek, amelyek megakadályozzák, hogy a szentségben tündököljenek. Ezek a bűnök szomorítják az Egyházat, s ő bűnbánatot is tart a vétkekért, amelyekből Krisztus vére árán és a Szentlélek ajándékából hatalma van gyermekeit kiemelni.”[12] **A test mindenekelőtt élő valóságra utal. Az Egyház nem egészségügyi, kulturális vagy politikai szervezet, hanem élő test, amely a történelemben járja az útját és cselekszik. Ennek a testnek van feje, Krisztus, aki vezeti, táplálja és fenntartja (...). Ahogy a testben**

**fontos az életnedvek keringése  
ahhoz, hogy életben maradjon,  
éppúgy lehetővé kell tennünk,  
hogy Jézus működjön bennünk,  
hogy Igéje vezessen minket, hogy  
jelenléte az Oltáriszentségben  
tápláljon és éltesen minket, és  
hogy szeretete adjon erőt a  
felebarátaink iránti  
szeretetünknek. Ennek mindig így  
kell lennie! Mindig, mindig! Kedves  
testvéreim – ismételte a Szentatya –,  
maradjunk egységben Jézussal,  
figyeljünk rá, irányítsuk életünket  
Evangéliuma szerint,  
táplálkozzunk a mindennapi  
imádsággal, Isten Igéjének  
hallgatásával és a szentségek  
vételével.[13]**

Első pillantásra látjuk, hogy az emberi test számos különböző szervből és tagból áll, amelyek mindegyike külön szerepet tölt be a fej irányítása alatt, az egész szervezet javát szolgálva. Ezért az Egyházban

Isten akaratából fakadóansok  
**különféle feladat és szerep létezik;**  
**nincs benne egysíkú egyformaság,**  
**csak a Lélek által osztott**  
**adományok gazdagsága. Létezik a**  
**közösség és az egység: mindenki**  
**kapcsolatban van a másikkal és**  
**együtt alkotnak egy élő testet,**  
**amely mélyen kötődik Krisztushoz.**

[14] Ennek az egységnek Krisztussal,  
az Egyház láthatatlan Fejével,  
szükségképpen meg kell mutatkoznia  
az Egyház látható Fejével, a Pápával,  
valamint az Apostoli Szentszékkel  
közösségben levő püspökökkel való  
erőteljes egységben. Szent Josemaría  
példáját követve imádkozzunk  
mindennap az Anyaszentegyház  
minden tagjának egységéért.

A kereszténység kezdetei óta Krisztus  
titokzatos Testén belül a  
Szentléleknek tulajdonítjuk azt a  
szerepet, amelyet a lélek tölt be az  
emberi testben: élteni, megőrzi az  
egységét, lehetővé teszi fejlődését,

amíg el nem éri azt a tökéletességet, amelyre az Atyaisten hívja. **Az Egyház nem érdekszövetség, hanem a Szentlélek temploma, egy templom, amelyben Isten működik, amelyben mindannyian élő kövek vagyunk a keresztség ajándéka folytán. Ez azt jelenti, hogy senki sem hasztalan az Egyházban. (...) Senki sem másodlagos.**<sup>[15]</sup>

Krisztus titokzatos Testének tagjaiként mi, keresztények segíthetünk és segítenünk kell egymásnak az életszentség felé vezető úton a szentek közössége révén, amelyet megvallunk az apostoli hitvallásban. Azon túl, hogy minden hívő részesül Isten nagy tetteiből (*magnalia Dei*), azaz a hitből, a szentségekből és a különböző lelki adományokból, „e kifejezés azt is jelenti, hogy közösség van a szent személyek (*sancti*) között, azaz azok között, akik a kegyelemből egyg

váltak a meghalt és föltámadott Krisztussal”:[16] a mennyben lévő szentek, a tisztítótűzben tisztuló lelkek és miközöttünk, akik még itt a földön vívjuk a lelki küzdelem csatáit. Mind egy családot alkotunk, Isten gyermekeinek a családját, a Szentháromság dicsőségére. Milyen kitartóan ápoljuk a szentek közösségét?

Szent Josemariát nagy vigasszal töltötte el, amikor erről a hitigazságról elmélkedett, hiszen ennek köszönhetően egyetlen megkeresztelt ember sem érezheti magát egyedül: sem a lelki küzdelmekben, sem anyagi jellegű nehézségeiben. Ez a meggyőződése kifejezést nyer az *Út* egyik pontjában is: ***A szentek közössége. – Hogyan is magyarázzam meg neked? – Tudod mi a vérátömlesztés? A szentek közössége nagyjából ugyanaz a lélek számára.***[17] Majd valamivel később hozzáteszi: ***Kötelességedet***

***könnyebben teljesíted, ha arra gondolsz, miként segítenek neked testvéreid, s miként mulasztod el te a segítségre kínálkozó alkalmat, ha nem vagy hűséges.***[18]

Legyünk mindig derűlátóak, gyermekeim. Noha előfordulhat, hogy elbukunk, noha olykor gyengének és erőtlennek érezzük magunkat a lelki küzdelemben, Isten segítségével mindig újra tudjuk kezdeni az életszentség felé vezető utunkat. Szentek, az Úrhoz hűséges emberek sokasága vesz körül minket, akik szüntelen újra- és újrakezdi a küzdelmet lelki életükben.

Elég a Mennyre emelni a tekintetünket. Erre a bizonyosságra ad okot Szűz Mária mennybevételeének ünnepe is augusztus 15-én. Krisztus közbenjárására támaszkodva, aki szüntelenül kéri értünk az Atyát,[19] micsoda vigaszt és oltalmat jelent a



Szűzanya szemlélése, aki mindig igyekszik elősegíteni a keresztények és minden ember üdvösségét. Az Egyház már elérte a tökéletességet Szűz Mária személyében, hiszen benne nincsen sem szeplő, sem ránc. [20] Mi, hívek még keményen dolgozunk azért, hogy győzelmet arassunk az életszentségért folytatott nemes küzdelemben, teljes mértékben elfordulva a bűntől, és ezért Szűz Máriára tekintünk, aki a választottak teljes közössége számára modellként tükrözi az erényeket. [21] Forduljunk ezért hozzá az Egyház és személyes életünk minden viszontagsága közepette. ***Anyám! – Hívd őt hangosan, erősen. – Figyel rád, segítségre kész, ha veszélyben látna. Szent Fiának kegyelmével karjainak menedékét, szívének gyengédségét nyújtja. – S új erőt nyersz a küzdelemre.*** [22]

Azt kívánom, hogy ez az imádság nagy erővel szálljon fel a Mennybe az

egész földről, amikor 15-én,  
Nagyboldogasszony ünnepén  
megújítjuk az Opus Dei felajánlását  
Szűz Mária szeplőtelen Szívének. Az  
imádságban egyesülve kérjük  
Istentől mindazt a kegyelmet,  
amelyre a világnak, az Egyháznak és  
mindannyiunknak szüksége van.

Minden szeretetemmel megáldalak  
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Sitio da Aroeira, 2013. augusztus 1.

© *Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis  
Dei*

[1] FERENC PÁPA: *Lumen fidei*  
kezdetű enciklika, 2013. június 29.,  
38

[2] *Ugyanott*, 40

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1932.*  
*január 9., 91*

[4] XVI. BENEDEK: *Porta fidei*  
kezdetű apostoli levél, 2011. október  
11., 13

[5]Vö. *Katolikus Egyház Katekizmusa,*  
781-810

[6] *1Pt 2, 9*

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Lealtad a la*  
*Iglesia (Hűség az Egyházhoz)* című  
szentbeszéd, 1972. június 4.

[8] Vö. *Mt 13,24-30; 47-50*

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Lealtad a la*  
*Iglesia (Hűség az Egyházhoz)* című  
szentbeszéd, 1972. június 4.

[10] *Ugyanott* [11]VI. PÁL:  
Ünnepélyes hitvallás (*Isten népének*  
*hitvallása*), 1968. június 30., 19

[12] *Ugyanott* [13] FERENC PÁPA:  
Általános kihallgatáson elhangzott  
beszéd, 2013. június 19.

[14] *Ugyanott* [15] FERENC PÁPA:  
Általános kihallgatáson elhangzott  
beszéd, 2013. június 26.

[16] *Katolikus Egyház*  
*Katekizmusának Kompendiuma*, 195

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 544

[18] *Ugyanott*, 549

[19] *Vö. Zsid* 7,25

[20] *Vö. Ef* 5,27

[21] *Vö. II. Vatikáni Zsinat: Lumen*  
*gentium* kezdetű dogmatikus  
konstitúció, 65

[22] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 516

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
hu-hu/article/a-prelatus-2013-  
augusztusi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-augusztusi-levele/) (2025.04.18.)